

skabsmaaned, hvad der vil formindske Lejligheden for Faderen til ved Bortrejse at unddrage sig fra Ansvarret (Nr. 18, Stykke 1).

Man er ligeledes enig om, at der ikke er tilstrækkelig Grund til under den før Barnets Fødsel anlagte Sag at begrænse Fastsættelsen af Underholdsbidrag til Barnet fra den, som har erkendt at kunne være Fader, til det første Halvaar efter Barnets Fødsel, idet den passende Størrelse af de følgende Bidrag lige saa godt kan fastsættes før som efter Barnets Fødsel. Og i de antagelig meget sjældne Tilfælde, hvor der efter Barnets Fødsel kan være Grund til at rejse Tvivl om den Mands Underholdspligt, hvem saadan Pligt før Fødselen er paalagt, vil den fornødne Genoptagelse af Sagen lige saa godt kunne ske efter Begæring fra ham som fra Moderen. Ved Ændringen opnaas, at man i de mange Tilfælde, hvor der ikke er Grund til at rejse Tvivl om Rigtigheden af den før Barnets Fødsel truffne Afgørelse, sparer saavel Retten som begge Sagens Parter for et da ganske overflødigt og tidsspildende Sagsanlæg (Stykke 2—7).

Ny § 11.

Ved Lovforslagets første Behandling udtaltes det fra mange Sider, at der altid bør beskikkes en Værge for Børn, hvis Forældre ikke have indgaaet Ægteskab. Sagen er bleven omhyggelig drøftet i Udvalget, men vi have dog erkendt, at i det Flertal af Tilfælde, hvor Moderen sørger godt for Barnet, bør Raadigheden over dette hellere forblive hos hende end overlades til en fremmed. Men vi kunne ikke tillægge den Kvinde, der sætter sit Barn ind i Verden udenfor Ægteskab, den samme Ret som Forældrene til det i Ægteskab fødte Barn. Efter den nu gældende Lov er den ugifte Moders Ret over sit Barn langt større end den gifte Moders. Dette synes lidet rimeligt, og man gaar ikke den ugifte Moders Ret for nær ved at give en anden, hvem Samfundet dertil betror, Forældremagt over Barnet, naar hun ikke varetager dets Tarv paa fyldestgørende Maade. Herhen hører

ikke blot de Tilfælde, hvor hun undlader at sørge for dets Underhold, men ogsaa de, hvor hun til Skade for Barnet vil tage dette bort fra et Plejehjem, hvor det har det godt (Stykke 3 og 4).

Ved Valg af Værgen bør der ikke tillægges Moderens Slægt nogen Fortrinsret, og Barnet vil i mange Tilfælde være vel tjent med, at Forældremagten betros til en Kvinde. At Barnets Fader kan beskikkes til Værge, hvor dette findes bedst stemmende med Barnets Tarv, er en Selvfølge (Stykke 3).

Der bør ikke være nogen Tvivl om, hvilken Ret den beskikkede Værge har. Han er ikke beskikket — som ellers, naar en af Forældrene lever — for at passe paa Barnets Penge, men for at passe paa det selv. Han maa altsaa have Forældremagten, som Moderen har mistet ved at vanrøgte Barnet (Stykke 5).

Hvad der her er fremført, er hele Udvalget enigt om, medens der er Uoverensstemmelse om, hvorvidt der hertil bør føjes nogle flere ny Bestemmelser.

Til § 10.

Det findes ikke tilstrækkelig begrundet, at i saadanne Tilfælde, hvor ubemidlede Plejeforældre have fattet Kærlighed til et udenfor Ægteskab født Barn, og ville med Moderens Samtykke adoptere det, Faderen derved skal frigøres for sin naturlige Pligt til at bidrage til Barnets Underhold. At Adoptivforældrene overtage Moderens Del af Underholdsbyrden, vil i alle de Tilfælde, hvor der ikke er givet Vederlag for Adoptionen, afgive nogen Betyggelse for deres Kærlighed til Barnet (Nr. 26).

Til § 11.

Der synes ingen Grund at være til at skaane den som Fader udlagte Mandsperson for at blive efterlyst i Politiefterretninger, naar Moderen ved at afgive Forklaring i Retten har givet nogen Betyggelse for, at hendes Sigtelse ikke er grundløs (Nr. 27).